

Predikatie over Matthéüs 16 vers 23
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Evangelisatie Loosduinen – 16 maart 2014

Votum.

Zingen Psalm 35 : 1.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Schriftlezing Matthéüs 16 vers 13 t/m 28

13 Als nu Jezus gekomen was in de delen van Cesaréa Filippi, vroegde Hij Zijn discipelen, zeggende: Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben?

14 En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elía; en anderen: Jeremía, of een van de profeten.

15 Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?

16 En Simon Petrus antwoordende zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.

17 En Jezus antwoordende zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona; want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.

18 En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.

19 En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

20 Toen verbood Hij Zijn discipelen, dat zij iemand zeggen zouden dat Hij was Jezus, de Christus.

21 Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem, en veel lijden van de ouderlingen en overpriesters en schriftgeleerden, en gedood worden, en ten derden dage opgewekt worden.

22 En Petrus Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, zijt U genadig; dit zal U geenszins geschieden.

23 Maar Hij Zich omkerende, zeide tot Petrus: Ga weg achter Mij, satanas, gij zijt Mij een aanstoot; want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn.

24 Toen zeide Jezus tot Zijn discipelen: Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op en volg Mij.

25 Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal om Mijnentwil, die zal hetzelfde vinden.

26 Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?

27 Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met Zijn engelen, en alsdan zal Hij een iegelijk vergelden naar zijn doen.

28 Voorwaar zeg Ik u: Er zijn sommigen van die hier staan, dewelke den dood niet smaken zullen, totdat zij den Zoon des mensen zullen hebben zien komen in Zijn Koninkrijk.

Gebed.

Zingen Psalm 22 : 2 en 3.

Matthéüs 16 vers 23:

Maar Hij Zich omkerende, zeide tot Petrus: Ga weg achter Mij, satanas, gij zijt Mij een aanstoot; want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn.

Met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest staan wij stil bij drie gedachten.

1e. Met Jezus naar de dood.

2^e. Met Jezus door de dood.

3^e. Met Jezus uit de dood.

Gemeente, dat volk van Israël, dat was een bevoorrecht volk. Bevoorrecht, want de Zoon van God, en daarmee het hart van God, was ze zeer nabij gekomen. Hij had onder ze gewoond. Hij had tot hen het Woord van God gesproken, de daden Gods getoond. Hij was een groot welkom geweest voor allen die in nood en in smart tot Hem de toevlucht namen. Hij heeft aan alle kanten laten zien dat Zijn Vader geen lust had in de dood van dat volk, maar daarin dat zij zich bekeren zouden en leven. Dat volk was aan alle kanten gezegend geweest. De zaligheid was als het ware voor het grijpen geweest. Nu zeg ik het zo... Ik weet ook wel dat daar allemaal meer bij komt kijken. Maar het enige wat dat volk hoefde te doen, was voor Hem op de knieën te vallen. Dat was in feite alles. Het enige wat de Heere in die Heere Jezus Christus vroeg, was erkenning. Erkenning en eer van Wie Hij is voor Zijn volk.

Maar als u soms gedacht had dat dat volk van Israël meer gezegend was dan u, dan zit u er naast. Want week aan week is Hij bij u geweest in de prediking van het Woord. Week aan week heeft Hij u de hand toegereikt. Week aan week is het in uw oren geweest: “Kies dan heden wie gij dienen zult. Hoe lang hinkt ge nog op twee gedachten? Ben Ik God of is Baäl god? En beken toch in deze uw dag wat tot uw vrede is dienende”. En het enige wat u nu hoefde te doen: op de knieën, in erkenning om Hem de eer, de lof en de aanbidding te geven, onder Hem terecht te komen en Hem Zijn Goddelijke, gezegende gang te laten gaan.

En dan komt Jezus in de delen van Cesaréa Filippi, en Hij gaat Zijn discipelen een vraag stellen, en Hij zegt: “Wie zeggen de mensen dat Ik ben?” En hoe verklaart Hij Zichzelf in die vraag: “Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben?” Ik Die Mij één gemaakt heb met de mensen, want Ik ben de Zoon de mensen. Ik Die, net als al die mensen om Mij heen, uit een vrouw geboren ben. Ik Die vlees en bloed heb aangenomen, hoewel zonder zonde.

“Wie zeggen de mensen nu dat Ik ben?” Dat is een terechte vraag, want de mensen hadden Hem gezien, ze hadden Hem gehoord, ze hadden Hem waargenomen. Zijn daden had Hij aan hen getoond. Eigenlijk vraagt de Heere Jezus: “Is de mensen nu nog wat opgevallen? Of helemaal niet?” Dat is ook een vraag voor u, in dat doffe, dagelijkse bestaan, waar maar niets verandert en waar alles maar hetzelfde blijft. Jaar in, jaar uit. O ja, elke week naar de kerk, natuurlijk. Maar er gebeurt niets. Wie zegt u nu dat Hij, de Zoon des mensen, is? Dat is een vraag van de Heere Jezus aan Zijn discipelen. Dus Zijn discipelen hadden kennelijk hun oor te luisteren gelegd bij het volk, bij de mensen. Het is een pastorale vraag. “Wat leeft er nu onder het volk?” En dan blijkt het dat de discipelen een antwoord hebben. En ze zeiden: “Sommigen zeggen dat U Johannes de Doper bent, anderen noemen U Elia, anderen Jeremia, of een van de profeten”. Dat is wat! Dat volk is te prijzen. Ontzaglijk. Dat volk heeft iets bijzonders waargenomen. “Hij moet wel een profeet zijn. Hij moet wel een knecht van God zijn, een gezant van God zijn. Met die Man is iets bijzonders”. Dat is ze best opgevallen. Ze hebben die wonderen niet aan een of andere natuurlijke macht of een toevalligheid toegeschreven. “Nee, deze Man moet toch wel in een bepaalde betrekking, in een bepaalde verbinding met God staan. Het is een profeet. Wie het precies is, weten we niet. Maar het moet een profeet zijn”.

En dan steekt de Heere Jezus af naar de diepte van het persoonlijk bestaan van die discipelen. Maar net zo goed van ons. Hij zeide tot hen: “Maar gij...” O ja, u kunt misschien best vertellen welke menin-

gen daar over Jezus de ronde doen. “Maar gij, wie zegt gij nu dat Ik ben? Benoem Mij eens. Omschrijf Mij eens”.

Wie vraagt dat nu aan Zijn discipelen? Hij vraagt dat, Die gezegd had: “Ik ben de Zoon des mensen”. Wat wil dat zeggen? Wel, dat wil dit zeggen, dat Zijn Goddelijkheid als het ware voor een deel verborgen was in Zijn menselijke natuur. Althans heeft het dit in gehouden, dat waar het niet met het geloof gemengd was, de mensen nooit verder kwamen dan in Hem een mens, een bijzonder mens waar te nemen. De Heere Jezus vraagt ook aan Zijn discipelen: “Wie zegt u nu wie Ik, de Zoon des mensen, ben?” En dan moet het Geesteswerk openbaar komen. Dat kan niet anders. Want dat wil er altijd uit. Weet u, want dat is het kenmerk van het geestelijk werk: daar wil een erkenning van God in wezen.

En Simon Petrus antwoordende, zeide... Hij neemt het woord voor al die anderen. De rest is het met hem eens. Ja, Judas is een geval apart natuurlijk. Vanmiddag zeg ik er meer over, als God het geeft.

Simon Petrus antwoordende... Let er wel op, dat die man hier genoemd wordt “Simon Petrus”. Vlees en Geest. Oud en nieuw. Simon, je afkomst. Petrus, zoals je van God geworden bent. Dat is het grote onderscheid in het leven van Simon Petrus. De mensen waren nog vlees, vleselijk. De mensen waren godsdienstig, maar niet Godvrezend. Niet geestelijk. Petrus wel. En hij zegt: “Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods”. Hoort u dat? De Heere Jezus had Zichzelf vertoond als de Zoon des mensen. “Maar U bent ten diepste de Zoon van God”, zegt Petrus. “En dat niet alleen. Gij zijt de Christus”. Dat is de Gezalfde, de Afgezonderde, de van God apart Genomene, de Toebeschikte. Gij zijt de Christus. U bent het op Wie de eeuwen gewacht hebben. U bent het op Wie de gelovigen hebben gestaard. U bent het naar Wie ze reikhalzend hebben uitgezien, Die ze in het geloof hebben omhelsd. U bent het. U bent het Die in de stilheid van de eeuwigheid, in die Vrederaad Uzelf hebt weggegeven. En Uw Vader is het Die U gezalfd heeft tot dit wonderwerk. Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.

En op wie wacht u? Dat is het punt. Is die Heere Jezus voor u wel een aangenaamheid omdat het dan zo is dat u in de tijd nog wel eens een keer geholpen wordt? Net als dat volk. Eens een keer van een ziekte genezen en eens een keer van een doodsbed opstaan. Eens een keer een duivel uitwerpen. Zodat u weer door kunt in de tijd.

Of is dit er ook? Gij zijt de Christus. Op U hebben de eeuwen gewacht. En kijk, dat zit er natuurlijk bij in. Petrus is een kind van zijn eeuw. Dus Petrus ligt opgesloten in die eeuw. Op U heb ik gewacht. Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.

En dan in het vervolg, dat is natuurlijk opmerkelijk. Hoe die zaak ineens weer om kan keren. Maar laat ik het alvast zo zeggen: Simon Petrus doet hier een belijdenis, met zijn hart; maar Petrus verstaat niet half wat hij zegt. Hij begrijpt er nog zo weinig van. De diepe grond, de inhoud van zijn belijdenis, gaat de Heere Jezus hem leren. Ja, dan moet ik toch eens een mens aanspreken die op die weg gezet is, die van dood levend gemaakt geworden is.

Hoe lang bent u op de weg? Twintig jaar? Veertig jaar? Is er in dat opzicht een opwas in de genade, in de kennis van onze Heere Jezus Christus? Is daar een verdieping opgetreden in uw leven, dat u moet zeggen: "In die eerste liefde, in die eerste tijd ging alles naar Hem uit, maar ik begreep er nog zo weinig van. De weg die Hij ging, en de weg die ik moest gaan, het lag allemaal nog zo verborgen". Het ging door de afbraak heen natuurlijk. Het ging door de ontdekking heen van uzelf, van God, maar ook van die Christus. Het ging dwars door alles heen. U zegt: "Dwars door de dood heen". En toch, en toch hebt u iets geleerd van de inhoud van die woorden. Kijk, dat is het waar de Heere Jezus op wijst als Simon Petrus heeft gezegd: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods". Dan is de Heere Jezus niet een pastor als in onze dagen. Dat zo'n mens een schouderklopje krijgt en een aai over de bol, en gezegd wordt: "Het is in orde. Dat is mooi. Dat heb je niet van jezelf hoor. Dat moet je van God hebben".

Nee, de Heere Jezus gaat duidelijk dat verschil aanwijzen. Dat verschil tussen Simon en Petrus, tussen vlees en Geest. "Zalig zijt gij, Simon Bar Jona. Zalig bent u op grond van deze belijdenis". Ofwel, het hoogste geluk is uw deel, omdat u dit belijdt. Maar u bent in uzelf Simon Bar Jona, de zoon van Jona. Wie kan nu een reine geven uit een onreine! Dit komt niet uit uw binnenste op. In uw vromigheid bent u niet tot deze belijdenis gekomen. Nee, vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard. Het is zelfs zo met vlees en bloed, dat is tegenover gesteld. Vlees en bloed kan het niet openbaren, maar vlees en bloed bedekt het wel. Vlees en bloed houdt ons bij het rechte zicht op die Heere Jezus vandaan. Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader Die in de hemelen is.

Zijn Vader is toch almachtiger dan vlees en bloed. Die breekt toch dwars door alle muren en beletselen heen. Mijn Vader heeft het u geopenbaard. Opmerkelijk! U moet alles in het verband zien. De Heere Jezus had aan het begin gevraagd: "Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben?" Toen had Petrus beleden: "Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God". En nu zegt de Heere Jezus: "Daar had u gelijk in, want Mijn Vader is in de hemel. Mijn Vader, Die in de hemelen is, Die heeft Mij gegeven en Die heeft Mij

u geopenbaard". Dat zijn twee zaken. Hij is gegeven aan een wereld, verloren in schuld. Hij is gegeven aan een vereniging in Loosduinen. Hij is gegeven in de prediking van het Woord. Hij wordt u aangereikt van God in de hemel. Maar als het niet met een Vaderlijke, Goddelijke openbaring gepaard gaat, u kunt u blindstaren, maar u ziet niets. U ziet Hem niet. U kent Hem niet. U verstaat ten diepste niet Wie Hij is. Kijk, en dat moet en mag Petrus gaan leren, Wie Hij is. Maar eerst zegt de Heere Jezus: "Ik zeg u ook, gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen". Dus uw belijdenis is de petra, is het rotsblok, en op dat rotsblok bouw Ik Mijn gemeente op. Dus Ik bekeer ze maar niet zo, om het plat uit te drukken. Maar Ik zet ze vast op die rots, op dat fundament. Dat betekent: dat is hun veiligheid. Hun sterkte, hun kracht, hun zekerheid zit in die rots, en nergens anders in. O wee als je gaat bouwen op je bevinding, op je gevoel, op allerlei ervaringen; als je gaat bouwen op je godsdienstigheid en op je gerechtigheid. Het is een zandgrond. Het is een moeras gelijk. Op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen. Daar komt het grote onderscheid tussen schijn en zijn openbaar. Van die gemeente blijkt, die op die petra gebouwd zijn, dat de poorten der hel dezelve niet zullen overweldigen. De rest wel. Dat wordt zo weggespoeld. Het kan korter of langer duren, maar de zandgrond wordt onder dat gebouw vandaan gehaald en het drijft zo mee. Maar deze gemeente staat vast.

Er zit tegelijkertijd nog wat in. De poorten der hel, dat wil zoveel zeggen als: de volle betoning van de macht van de hel, dat zal één doel op het oog hebben, namelijk die gemeente te overweldigen. Dus als hier een kind van God zit, die kan in zijn hart gerust en getroost zijn dat u geen vreemde weg gaat. Want ik weet het wel, u bent uzelf een raadsel en u begrijpt er niets van. Alles komt op u af. De duivel stormt op u los. Uw geweten klaagt u aan. De wereld zoekt u te verlokken. U bent aan alle kanten in het grootste gevaar en in nood.

Het is een voorzegde weg. De Heere Jezus heeft gezegd dat de poorten der hel het zullen pogen, maar niet tot overweldigen zullen komen. Dus niet de finale, de totale overwinning zullen behalen.

En waar ligt nu de troost in voor het hart van een mens in de branding, in het midden van de ellende, in de tweestrijd, waar Simon Petrus middenin zat. Dat blijkt zometeen wel in onze tekstwoorden. Wat is nu de enige troost voor zo'n mens die zichzelf aan alle kanten een groot raadsel is, die er niet meer uit komt, die gedurig tegen de muren op vliegt, of met zijn rug tegen de muur staat. Dat kan ook natuurlijk.

Dit: Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen, om te binden en om te ontbinden. Wat is dat? Ik zal u Mijn woorden in

uw mond geven. En onder de prediking van Mijn woorden worden ze gebonden en worden ze ontbonden, worden ze er bijgevoegd en worden ze er uit gezet, worden ze vertroost en worden ze verschrikt. Dat is de zaak. Ofwel, de psalmist zegt: “Ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord”. Daar gaat het over. Dat zou u eens na kunnen kijken in uw leven, waar voor u de troost van het hart in ligt. Zegt u temidden van alles: “Maar de Heere heeft het beloofd”? Zegt u, als u het niet meer kunt bekijken: “Maar God weet het wel. God weet van mij af”? Zegt u, als u in uzelf hopeloos verloren dreigt te gaan: “Maar onder mij zijn eeuwige armen, naar Zijn toezegging”? Dat is het eigenlijk, binden en ontbinden. Daar gaat het over. Dat het Woord van God de kracht heeft om vrij te spreken, door de werking van Gods Heilige Geest. Kijk, ik vind het natuurlijk best als u boeken leest, graag zelfs, want dat is uniek in onze dagen. Maar ja, wat is het nu ten diepste? Gaat uw hart uit naar dat Woord van Hem? Gaat uw hart uit naar de betoning van Zijn genade in Zijn spreken in uw leven? En bent u er in dat spreken van Hem er ook achter gekomen dat het gedurig tegengesteld gaat aan wat u had gedacht?

Dat is ook zo iets. Hij verbood Zijn discipelen dat zij iemand zeggen zouden dat Hij was Jezus de Christus. Want ja, wat begrepen de discipelen er nog van? En het is eigenlijk zo, dat de Heere Jezus hier bedoelt: “Laat Ik eerst maar openbaar komen. Laat Ik Mijzelf eerst maar vertonen, de Christus zijnde”.

En dan “Van toen aan”. Dat volgt er meteen op. Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen. Dus Hij gaat steeds meer uitstallen, uitklaren waartoe Hij gekomen is. De diepe bedoeling van Zijn komst komt meer en meer openbaar.

Nou, daar staan die discipelen. Die dachten misschien wel... Ja, dat blijkt ook wel. Die dachten dat ze heel wat wisten. En ze wisten niets. Ze wisten nog helemaal niets.

U denkt misschien dat u heel wat weet. Maar wij zijn van gisteren en we weten niets. Weet u wat ze bovenal niet wisten? Waarom Hij nu gekomen was. Waarom Hij voor hen komen moest. Wat ze vooral niet wisten, was: waar Hij Zijn voet naar toe richtte. Het ging naar Jeruzalem. Het ging naar het kruis. Daar waren ze puur een vreemdeling van. Dat niet alleen. Je zou zelfs kunnen zeggen: daar waren ze een vijand van. Vijand! Wat dachten die discipelen? Ze waren Joods. Ze dachten dat het zachtjesaan in deze wereld een triomftocht zou gaan worden. Nog even en de Heere Jezus zou op de troon zitten. Nog even en dat Joodse volk zou bevrijd zijn van de overheersing van de Romeinen. Nog even en dat volk zal bloeien. Daarom bleef Judas natuurlijk de Heere Jezus ook getrouw. Die dacht: “Dan heb ik vast een plaats als minister van financiën straks”.

Dat was een vleselijke drang, een begeerte naar grootheid, naar eer en aanzien. Maar Jezus gaat ze vertonen.

Nu wil ik u toch op een wonder wijzen. Dat is dit: al zijn nu al die discipelen, Simon Petrus inclusief, in het diepst van hun bestaan vijanden van dat kruis van Christus... Net als wij trouwens. Dat staat de Heere Jezus niet in de weg om hen een vertoning te gaan doen. Dat betekent dat in God drie-enig is bepaald wie wat leren mag en moet. Die worden op Zijn school gehaald en die worden er gehouden. En of ze nu willen of niet... Ja, natuurlijk, die wil wordt vernieuwd dat ze het willen. Maar of ze nu willen of niet, ze zullen het onderwijs ondergaan. Daar zit Goddelijke majesteit in. Terecht had Petrus gezegd: "Gij zijt de Zoon van de levende God, wij zijn mensen, wij zijn U onderworpen, U mag met ons doen wat U wilt". Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen dat Hij 'moest'... Hij moest heen gaan. Niet in de algemene zin, van ja: in Jeruzalem zou Hij uiteindelijk gaan sterven, dus daarom moet Hij zo zachtjesaan die kant op. Nee, dat hij moest van God Zijn Vader.

Gij zijt de Zoon van de levende God, had Petrus gezegd. En de Heere Jezus laat hier zien: Ik ben Mijn Vader gehoorzaam, Ik voer uit wat Hij wil, Ik moet heen gaan naar het Goddelijk bestel, naar het Goddelijk raadsbesluit. De Heere heeft de tijd en de plaats bepaald. Hij moest heen gaan om de eer van Zijn Vader te verheerlijken, om Zijn Vader groot te maken. Maar dat is vanzelf niet het enige, dat Hij moest heen gaan. Dan staan de discipelen om Hem heen. Als dan dat woord klinkt "Hij moest heen gaan", dan heeft Hij ze aan gezien met een hart vol van liefde. "Ik moet gaan voor u. Een andere mogelijkheid is er niet".

Nee, ik moet het natuurlijk wel van de hemelse kant belichten. Gode zij dank is er een mogelijkheid. Laat ik het zo zeggen. Dat Hij Zich aan dat Goddelijk moeten heeft willen onderwerpen. Gode zij dank, want bij ons vandaan ten enen male onmogelijk. Dan hadden we inderdaad net zo goed als de wereld vandaag naar het strand kunnen gaan, of ons kunnen vermaken op het voetbalveld, en kunnen zeggen: "Laten we nog maar even genieten, want het is toch een hopeloze toestand". Maar er is een weg ontsloten in het Goddelijk, in het borgtochtelijk moeten.

Dat Hij moest heen gaan naar Jeruzalem. En waartoe moet Hij heen gaan? Wel, samengevat zou je kunnen zeggen: "De straf die ons de vrede aanbrengt te gaan dragen". Dat drukt Hij uit. "Veel lijden". Let er op, er staat niet maar zo: "en lijden". "Veel lijden", staat er met nadruk bij. Het zal een zware weg zijn. Een weg temidden van alle mogelijke vijandschap. Maar ten diepste een weg onder de volle uitgieting van Gods toorn. Veel lijden, van ouderlingen, overpriesters,

Schriftgeleerden, van de godsdienst. Daar heeft Gods volk trouwens ook nog de meeste last van vandaag de dag, gedurig. Daar ook. De godsdienst blijkt vijandschap tegen Hem te wezen. De godsdienst die zich beroemde op het kinderschap Gods. De godsdienst zei: "Wij zijn Abrahams zaad". Hier komt het ware Zaad van Abraham. Hier komt de Gave van de moederbelofte. Hier komt de grote Zegening van God. En ze zeggen: "Die moet dood, want wij willen leven". Die godsdienstige gedachte leeft natuurlijk in aller harten. Net zo goed bij Petrus. Net zo goed bij u. Net zo goed bij mij.

Veel lijden en gedood worden. Daar wou ik toch ook de nadruk op leggen. Dat valt u misschien niet op als u het zo leest. Dan zou je kunnen zeggen: "Het is een soort zakelijke weergave, wat er gaat gebeuren. Het is een uiteenzetting van de Goddelijke agenda". Maar bedenk u eens wat er in het hart, in het gemoed van die gezegende Heere Jezus Christus is geweest. Als Hij Zijn schreden meer en meer richtte naar Jeruzalem, en in het uitzeggen van deze zaken het beseftte dat Hij veel moest lijden, dat Hij gedood moest worden.

Wat maakt het nu dat Hij in de hof van Gethsémané gekropen heeft als een worm en geen man? Waar de Psalm het uitdrukt: "Ik ben geen mens meer, geen man meer, maar Ik ben een worm". Wat maakt het dat? Wel, zeggen de verklaarders, omdat Hij naar Zijn menselijke natuur meer en meer al sterker ging beseffen welk een zware weg er voor Hem lag. En hoe kwam het dat Hij toch manmoedig die weg is gegaan? Omdat Hij door Gods Heilige Geest gesterkt is geworden. Hoe gesterkt? Ik zeg het u zo: ziende op het loon, ziende op de overwinning, ziende over die donkere vallei van lijden en sterven heen, naar die heerlijk schitterende bergtop van de overwinning, van de triomf.

Veel lijden en gedood worden. Maar daar stopt het niet! En ten derde dage opgewekt worden. Dus, discipelen, het is wel lijden en sterven, maar het is toch ook een triomftocht. Anders dan u had gedacht, maar het is een triomftocht.

Nou, en dan komt, ja, een soort menselijke liefde ofzo, een beetje humaniteit, dat komt openbaar. Petrus Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen. Dus Hij zette de Heere Jezus op Zijn nummer. Dat is wat! En hij zegt: "Heere, zijt u genadig". Ofwel, dat God dit zou verhoeden. "Dit zal U geenszins geschieden". Dit moet voor alles voorkomen worden, desnoods met de hulp van God, zegt Petrus. Terwijl de Heere Jezus net had verklaard dat het de wil van God was, dat Hij veel zou lijden en sterven zou en ten derde dage opgewekt zou worden.

Ziet u hoe weinig Petrus er nog van begreep. Het is toch ook niet te vatten! Of wel? Als je oog van het geloof Gods Zoon ziet gaan, ge-

bukt onder een kruis op weg naar Golgotha. Dat is toch ook niet te bevatten! Of wel? Dat Hij van de mensen verstoten en van Zijn God verstoten aan een vloekhout hangt. Dat is toch niet te begrijpen! Dat de Zoon van God, Die Zijn Vader in alles heeft geëerd, het uit moet roepen: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Kun je dat met je vlees, met je verstand bekijken? Hier moet het verstand gelovig stil staan. Dat is het wat de Heere Jezus in onze tekstwoorden zegt. Het is een gang naar de dood. En nu komt het grote wonder. Petrus zegt: "Dat moet verhinderd worden". En weet u wat de Heere Jezus zegt? "Je mag met Mij mee". Dat snijdt je toch dwars door midden, want dat wil je helemaal niet. Moet ik zo'n weg gaan?! De Heere Jezus zegt: "Dat moet niet, dat mag. Je mag met Mij mee". Wat staat er in ons tekstwoord? "Maar Hij Zich omkerende". En Petrus stond voor Hem. U moet het zich zo voorstellen. Zo is het geweest. Petrus staat voor Hem. Die kijkt de Heere Jezus in de ogen. En hij zegt tegen de Heere Jezus: "Heere, zijt u genadig, dit zal U geenszins geschieden". Wat doet de Heere Jezus? Hij zegt niet tegen Petrus, met Zijn vinger in de verte: "Weg wezen, Ik heb alleen maar last van jou. Als het zo moet, dan ga je maar je eigen weg". Dat zegt Hij niet. Maar Hij gaat preken. Preken in Zijn houding, in Zijn manier van doen. Maar Hij Zich omkerende. Wat gebeurt er? Petrus keek Hem in de ogen. En nadat de Heere Zich omgekeerd heeft, staat Petrus naar Zijn rug te kijken. En in dat omkeren, wijst de Heere Jezus Petrus zijn plekje aan. Daar hoor je. Niet voor Mij, maar achter Mij. Daar hoor je. Niet met een hoop gepraat op de mond, maar zwijgend, gehoorzaamend, volgend.

Je voelt wel, daar is Gods almachtige hand voor nodig. En heb je er ook zo'n last van, dat je steeds weer om de Heere Jezus heen rent en toch weer voor Hem gaat staan? Kom je er ook zo achter, dat het maar niet meevalt je aan Hem te onderwerpen?

Hij Zich omkerende. Die prediking is genoeg. Maar dat niet alleen. Hij gaat hem ook nog aanspreken. Hij zeide tot Petrus... Kun je zien wat een gedoe, wat een strijd in het leven van Petrus. Hij had even daarvoor beleden: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods". En nu wordt hij door de Heere Jezus een satanas genoemd. Wat betekent dat? Zegt de Heere Jezus hier: "Je bent de duivel of je hoort nog bij de duivel"? Nee, je bent een tegenstander. Je strijdt tegen God. Dat doe je. Ga weg, ofwel, uit Mijn zicht en voor Mijn voeten vandaan. Achter Mij, satanas. Je bent nu een tegenstander, maar achter Mij maakt Ik tegenstanders tot volgelingen. Gij zijt Mij een aanstoot, met al uw goede bedoelingen. Het enige wat u poogt, is Mij te laten struikelen. U bent Mij een aanstoot, Mij te laten struikelen op de weg die Ik móet gaan. Ik heb u toch gezegd dat Ik moet

lijden en moet gedood worden. Dat is ook door een steen des aanstoots niet te verhinderen. Dat wil de duivel wel. Natuurlijk! En zo zie je dat de duivel zich zelfs van deze Petrus, wat zijn vlees betreft, nog maar bedienen kan en de ruimte neemt om het zaligmakend werk van God te verhinderen.

Ga weg achter Mij, satanas, want als u voor Mij blijft staan en Mij een steen des aanstoots blijft, het zal ten koste gaan van de eer van Mijn Vader en het heil van Mijn ganse Kerk, die Ik in Mijn hart draag. Ik draag u ook, hoor Petrus, Ik draag u ook. Maar ga weg achter Mij, satanas. Gij verzint... En dat woordje “verzint” wil zoveel zeggen als: dat is uw bedenksel.

Hij had over die belijdenis gezegd: “Dat is u geopenbaard”. Dat komt van boven. En nu bent u aan het verzinnen. Dat komt van beneden. Gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn. U kunt ook niet anders, want u bent een mens. En wat er uit u opkomt is altijd menselijk. Ziet u dat? Je zou zeggen: “Dat is toch een geestelijk mens, die Petrus?” Je zou zeggen: “Een kind van God”. Maar zie je dat zelfs zijn woorden en zijn gedachten getoetst moeten wezen aan de Schrift! Dat is ook een les! Als u nu op de levensweg gezet bent; als u de verschijning van de Heere Jezus Christus hebt leren lief krijgen, houd maar veel in gedachtenis dat u niets weet, en dat alles wat u denkt en wat u zegt getoetst moet wezen aan de Schriften.

De oude Hervormde kerk die wij met elkaar verwoest hebben, daar waren leraren, die zeiden dat. Dat is bevinding, die terug te vinden is in het Woord van God. Dat is bevinding en al het andere niet. Misschien is het uw bevinding wel, dat u er ook op een hardhandige wijze achter moest komen, dat u verdwijnen moest achter Hem. Dat u met al het uwe om moest komen. Dat al uw bedenksels de Heere alleen maar in de weg stonden. U wist misschien precies wel hoe God een mens bekeerde. En u wist precies in welke weg dat moest gaan. En toen het ging gebeuren, stond alles net op z'n kop. Toen het ging gebeuren, ging het precies andersom dan dat u altijd had gedacht. Dat geldt voor Petrus ook: nu gaat het precies andersom.

En weet u waar nu de vreugde in ligt? Laat ik dat vast zeggen. Dat is natuurlijk een stervensgang, met Jezus naar de dood en met Jezus naar die plaats van het gericht, met Jezus in die verloocheining van jezelf, Hem zien sterven, Hem zien weggelegd worden in het graf. Dat is wat! Dan wordt alles afgebroken. Totdat de apostel gaat juichen: “Gestorven om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking”. Dat is nogal wat. Dus als Hij niet gestorven was, had ik niet rechtvaardig gemaakt kunnen worden. Als Hij niet opgewekt was, had ik ook niet rechtvaardig gemaakt kunnen wor-

den. Als Hij niet veel had geleden, als Hij niet gestorven, gedood was, en als Hij niet ten derde dage opgewekt was, ik had nooit in mijn hart de vrede met God mijn Schepper kunnen beleven. Ik had nooit kunnen ademen in de zaligheid.

Ga weg achter Mij, satanas.

Heb je zo al je godsdienstige, vrome, heilige gedachten al eens een keer moeten bestempelen als satanas? Tegen!

Wat zegt de Psalm eigenlijk? Dat geldt van ons allemaal hoor. “De volken zijn vermetel samen gekomen tégen de Heere en tégen Zijn Gezalfde”. Tegen! Want wij zijn vijanden van deze kruisweg.

Maar dat wil ik toch ook nog noemen. Hij Zich omkerende zeide tot Petrus... En Zijn woord is met macht. Ziet u dat? Dat betekent dus niet: ik moet zelf maar zien te prutsen dat ik achteraan kom, en ik moet zelf maar zien dat ik Hem onderworpen ben. Nee, in Zijn spreken máákt Hij onderworpen. En dat doet Hij ook nog. Hij had Zich omgekeerd. Petrus kon nergens anders meer heen dan achter Hem te wezen. Daar zal de Heere Zelf zorg voor dragen. Want in dit gedeelte wil ik wel de nadruk leggen op dat soevereine werk van Gods genade.

Dat komt in het derde ook nog openbaar. Maar laten we eerst zingen van Psalm 69 het 9^e vers.

*Versmaadheid breekt en scheurt mij 't hart vaneen;
Ik ben zeer zwak; de lasteringen snijden
Mij door de ziel, ik wacht naar medelijden,
Naar troosters; maar, helaas, ik vind er geen.
Ja, grote God, zij hebben mij, tot spijs,
Bij al mijn smart, nog bitt're gal gegeven;
Een edikteug is zelfs een gunstbewijs,
Wanneer de dorst mijn lippen saam doet kleven.*

Dat zingt de Psalm, dat Hij wachtte naar medelijden en naar troosters. Maar helaas, Hij vindt er geen. Zelfs niet in die meest intieme kring van Zijn discipelen. Hij heeft de pers alleen getreden en geen van de volken was met Hem. Ga weg achter Mij, satanas. Hij moest ook de pers alleen treden. Ze hadden alleen maar ophouders en lasten geweest.

En toen zeide Jezus tot Zijn discipelen. Hij gaat spreken van de praktijk van het leven. “Zo iemand achter Mij wil komen”. Ik kan het ook zo zeggen: In wier hart het nieuwe beginsel gevonden wordt. U die een tweemens bent, Simon Petrus. Dat die Goddelijke wil in u gevonden wordt, en Hij aan die Goddelijke wil uw wil zal onderwerpen, opdat ge uw wil zou leren te verzaken en Zijn wil alleen

doen. Terecht staat er: "Zo iemand achter Mij wil komen". Hij zegt het tot Zijn discipelen. Daar stond Judas bij. Die wilde niet. Die wilde liever heen gaan naar zijn eigen plaats, om de tijdelijke en de eeuwige dood te zoeken. Dat was de wil van Judas.

De Heere Jezus zegt: "Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf". Je moet opzij. Alles moet aan de kant. Alles moet onderworpen. Heel je hart, heel je gedachten, heel je overwegingen en overleggingen, het moet opzij.

Die verloochene zichzelf. Dat betekent: die moet er in eigen ogen niet meer toe doen. Weet u wat daarin ligt? Daar ligt toch ook dit in, dat we dit moeten leren, dat het niet ten hoogste gaat om onze zaligheid of onzaligheid, maar dat het ten hoogste gaat om de eer en de verheerlijking van God. En Zijn eer en verheerlijking hebben we vanaf onze val in Adam verloochend. Dat hebben we opzij gezet. Dat doet er voor ons niet toe. Als wij maar zalig worden. Als wij maar in de hemel komen. Als wij het maar goed hebben. Kijk eens wat God doet. Die laat Zich nu alles, alles ontnemen. Heb je ooit van zo een liefde gehoord onder de mensenkinderen? Wij zijn van die schrapers en altijd op onszelf aan. En hier blijkt als de Heere Jezus zegt: "Veel lijden en gedood worden", dat Hij alles weggeeft en van alles afstand doet, zelfs van Zijn eigen leven. Behalve van de eer van Zijn Vader. En in die eer van Zijn Vader opgeborgen, en dat is de troost voor het gezaligde volk van God natuurlijk; in die eer van de Vader opgeborgen ligt het heil van de Kerk. Want als de verkozenen niet zalig zouden worden, zal God onteerd worden. Daar ligt nu de vastigheid in en de troost. Dat is tenminste de troost waar wij met heel ons hebben en houden in terecht zullen moeten komen. Anders blijven we maar drijven. Anders blijven we maar heen en weer geslingerd worden. Als je eens goed gesteld bent, dan kan je het geloven. En als je kwalijk gesteld bent, dan begrijp je er niets meer van. En als de duivel weer zijn inspraak heeft in je leven en de zonde je weer een keer laat struikelen, dan ben je alles weer kwijt.

Hierin ligt verklaard dat de vastigheid van de Kerk van Christus ligt in die rots, in die belijdenis: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods". Dus de belijdenis dat de Kerk vast ligt in het hart van God, waar Christus het uitdrukkingsbeeld van was. Dat is het.

Die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op. Dus de Heere Jezus weet het wel wat dat in de praktijk van elke dag teweeg brengt. Dat je met gevecht hier naar toe gekomen bent en dat het dag en nacht vechten is. Dat je jezelf in de weg zit. Dat je jezelf een satanas bent. Dat je jezelf wil laten struikelen op de weg van de genade. Dat weet de Heere Jezus wel. En neme zijn kruis op. Dat hebt u te dragen. Dat is de last waarin u het gevoelt, ondervinden moet wie u in Adam

geworden bent. U zult uw levenlang met de gevolgen van uw val te maken krijgen. En dan ook telkens in al de wederwaardigheden van het leven God de schuld niet meer kunnen geven en niet meer kunnen schelden op de omstandigheden, maar met het Woord van God mee klagen: vanwege je zonden. Dat is het.

Waarom kwam Petrus in het duister terecht? Hoe kwam dat nu eigenlijk? Waarom moest die man naar buiten om bitter te wenen? Omdat hij zijn Heere Jezus driemaal verloochend had. Dat is toch steeds de oorzaak! Of niet? Of is dat geen kruisdragen, dat u het alleen maar kunt breken, dat u alleen maar afstand kunt scheppen, dat u alleen maar uzelf Gods toorn waardig kunt maken, dat u in dat leven der genade helemaal geen stand kunt houden!

Die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op.

Heere, hier ben ik, kunt U er nog wat mee? Zie of er bij mij een schadelijke weg is en leid mij op de eeuwige weg. En dit is de eeuwige weg: "Neme zijn kruis op en volg Me". Waar duidt de Heere Jezus op? Wel, hier op: je zult maar onder de last van je eigen kruis gebukt gaan. Maar als je iemand wilt volgen, dan zul je Hem in het oog moeten houden, anders ben je Hem zo kwijt. En als je Jezus in het oog houdt, weet u wat u dan ziet? Vroeger zeiden ze dat Hij het zwaarste eind van het kruis droeg. Dat is ook zo. Maar ik wil het liever zo zeggen: dat Hij het totale kruis heeft gedragen en de schande heeft veracht.

En volg Me. Waar blijft nu uw kruis als u het Zijne ziet? Waar blijft uw last als u Hem bijkans ziet bezwijken onder de zware last van de Goddelijke toorn? Wat houdt u van uw geklaag over als u Hem van God verlaten in een drie uren verstikkende duisternis ziet hangen aan het vloekhout der schande? Wat wou u nog zeggen als Hij tot op de bodem van de hel is gegaan om de kop van satanas te vermorzelen? En volg Me.

Want wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen. Petrus als je in deze krampachtigheid voor Mijn neus blijft staan, dan zul je de grote verliezer blijken te zijn. Maar wie zijn leven verliezen zal om Mij nentwil, die zal hetzelfde vinden. Weet u wat dat betekent? Wie zichzelf kwijt zal raken ten nutte, ten dienste van Me. Ofwel, opdat Ik de ruimte krijg en heb.

Heeft God de ruimte gemaakt in uw leven, voor Zijn werk, voor Zijn hand, voor Zijn gang? Die zal hetzelfde vinden. Als God ruimte maakt in je leven, dan denk je: "Nu gaat het mis". Dat denk je. En het enige wat je voor je ziet is de dood en de hel. En gedurig zeg je: "God weet helemaal niet meer van mijn droevig lot af". En je loopt over de wereld te dwalen in het donker en als een blinde aan de wand te tasten. Waar moet je nu nog hulp en heil vandaan halen?

Het gaat allemaal zo tegengesteld aan de triomftocht die je had verwacht. En de Heere Jezus zegt: “Die zal hetzelfde vinden”. Weet u wat er in “vinden” zit? Je moet maar wat kwijt wezen, en je hebt al drie weken gezocht. En ineens, daar haal je dat tafelkleedje opzij en je slaakt een zucht van verlichting, en je handen gaan de lucht in: je hebt het gevonden! Die blijdschap zit er in. Dat wat je kwijt waande, waarvan je gedacht had: “Het komt nooit meer”, dat ligt ineens voor je neus. Dat staat hier. Die zal hetzelfde vinden. Dat is de gang.

Met Jezus naar de dood.

Met Jezus door de dood.

Met Jezus uit de dood.

Uit de dood de Levensvorst, om uit te delen gaven tot der mensen troost, dat zelfs het wederhorig kruust altijd bij U zou wonen.

Dat betekent arm, jammerlijk, blind en naakt in jezelf. Want wat baat het een mens de gehele wereld gewinnen, de gehele godsdienstige wereld misschien wel gewinnen, en schade lijden aan je ziel: van Jezus niet weten. Dan ben je verloren, de ellendigste van alle mensenkinderen. Want wat zul je dan geven tot een lossing van je ziel?! De Zoon des mensen komt immers in de heerlijkheid Zijns Vaders met Zijn engelen. Ziet u dat de Heere Jezus in Zijn lijdens- en stervensgang de overwinning op het oog had! Hij zegt hier, Hij predikt hier: “Hij komt in de heerlijkheid Zijns Vaders”. Daar gaat het naar toe.

En wat zal Hij doen als Hij daar is in de heerlijkheid Zijns Vaders met Zijn engelen? Hij zal een iegelijk vergelden naar zijn doen. Ik kan het ook zo zeggen: Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Hij heeft macht, Hij heeft alle macht in hemel en op aarde, en op rechte gronden heeft Hij die macht. Want de Heere Jezus zegt: “Het is Mij gegeven”. En dat zal Hij nog tonen. Dat is gebleken. Je denkt: “Nu gaat het allemaal mis”. Maar de Heere Jezus zegt: “Er zijn sommigen van die hier staan, die zullen de dood niet smaken totdat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in Zijn Koninkrijk”. En daar stonden ze. En de engelen zeiden: “Wat ziet gij op naar de hemel?” Ze hebben Hem zien komen in Zijn Koninkrijk. En de engelen zeiden: “Hij zal op dezelfde wijze terug komen”. Hij zal triomferen in hemel en op aarde, tot in alle eeuwigheid toe. Dan moet je jezelf kwijt in het achteraan komen, maar je houdt Hem over. Wat kan je dan nog gebeuren?! Dat is heerlijk! In leven en in sterven beide, dat je jezelf kwijt bent! Wat kan je dan nog schaden. Dat is heerlijk, in leven en in sterven Hem te hebben! Dat Hij voor je in staat en zegt: “Ik zal het wel met u maken”. En dan te rusten in Zijn Goddelijk beleid, in de gang die Hij maakt tot uw nut, tot uw bestwil. Hij Die alles weet. Hij Die het vanuit de eeuwigheid bezieet.

Hij Die het tot zaligheid van uw ziel zo maakt dat u Hem nog loven en danken moet. Soms hier al. Te weinig natuurlijk, veel te weinig, want Hij verdient het elke dag. Soms hier al, maar straks daar volkomen. Om je totaal te verliezen in die eeuwige God, Die zo laag naar die wereld is af gekomen om je beet te grijpen en je, al was het tegen je eigen oude natuurlijke wil in; om je beet te grijpen en mee te nemen naar Boven toe, om je met Hem in de hemel te zetten, om met Hem als koningen te heersen tot in alle eeuwigheid toe.

Hij Zich omkerende zeide tot Petrus: "Achter Mij, satanas". Wat een zalige gang! Wat een zalige gang! En wie er achteraan komen mag, die weet het wel hoe heerlijk het is om op dat plaatsje te zijn. Opdat hij achter Hem aan, mag bedenken niet de dingen die der mensen zijn, maar de dingen die Gods zijn. Zo zegt de apostel het tenslotte. Want wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 71 : 15

*Gij deedt mij veel benauwdheid smaken,
En drukkend hartenleed;
Maar, tot mijn hulp gereed,
Zult Gij mij weder levend maken,
Mij uit den afgrond trekken,
En met Uw vleug'len dekken.*

Zegenbede.